

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Supremi ejus beneficij gratiam meritissimò à nobis reposci.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

ulteriora DEI munera capienda, veluti capaciorem effici. Postremò: non ita accipienda quæ dicuntur, quasi ad ista sufficiat, circa Domini nostri cruciatus aliquanto tempore, intercisè, obiter aut languidè exerceri: sed eam non nisi diuturnæ, constantis, pertinacis, atque adeò fervidæ commentationis esse mercedem.

Quo modo nos quoque, hujus tractatus extrema parte, his non absimiles prærogativas, velut assiduaæ exercitationis fructus proprios, amatori Crucifixi expectandos esse confirmabimus: quorum saltem indicem ac titulos lectorem juverit in præsentiarum, cumulandorum incitamentorum gratiâ, vel cursim delibasse. Ut enim, juxta Philosophum, semen & fructus re idem sunt, solumq; differunt (uti loquitur) prioris posteriorisue ratione; quod nimirum nux, exempli causâ, aut tritici granum, aliudue ejusmodi, si ad eam plantam referatur, ex qua provenit, fructus sit; semen autem, si ad eam compares quæ ipso ex fructu possit provenire: ita nobis quoque philosophandum in præsentia; ea videlicet quæ parte extrema opusculi, quasi hujus nostræ circa Crucifixum exercitationis fructus ponimus, totidem incitamenta esse seu semina, ex quibus in legentium animis ejusdem studium exercitationis ingignatur.

I. de gener.
anim. c. 18.

C A P U T XV.

Animi esse ingratisimi, passionis Christi nunquam aut raro meminisse.

§. I.

Superni ejus beneficij gratiam meritissimò à nobis reposci.

VTi seria sanè & gravis, ita æquissima & justissima est, illa Ecclesiastici commonitio: *Gratiam fidejussoris ne obliviscaris: dedit enim pro te animam suam.*

cap 29.

Quis

Quis autem, amabò, singularis ille fidejussor, qui jam non pecuniam duntaxat, sed vitam quoque re ipsà pro clientibus dederit; nisi dulcissimus Redemptor noster, qui peccatis nostris atque debitis in se susceptis, sanguinis sui mortisq; pretio, antiquum Adæ nomen expunxit; & chirographum obligationum nostrarum, quod ipsi peccando scripseramus, velut cancellatum & abolutum crucis suæ stipiti suffixit?

Hujus igitur tam fidi, tam amantis, tam liberalis fidejussoris in nos promerita, labores, dolores, crucem ac mortem nostrâ causâ obitam, meritò monemur non oblivisci: quoniam, uti primus infimusq; grati animi sensus est, memorem beneficij vivere; ita supremum est ingrati animi dedecus, omnem ex animo benefacti memoriam deponere, & ne id quidem, quod & ipso genere minimum, & factu facilissimum videtur, benemerenti rependere.

Quod si id certè in universum, hoc est, & in omni etiam mediocri promerito, & inter quascunque personas locum habet: multò magis in hoc omnium supremo beneficio valere debet, quo & ab æterna morte redempti, & sempiternæ vitæ redditi sumus, idq; morte acerba filij DEI unigeniti, qui etiam cum adhuc inimici essemus, in tantum dilexit nos, ut semetipsum pro nobis tradiderit, & salutem nostram suo sanguine æstimârit.

Quid enim æquius esse potest; quàm ut anima nostra illi vivat, cujus morte ac beneficio vivimus? Et, si vitam ipsam, si nosmetipsos illi debemus, eoq; nomine ita à nobis diligendus est, ut & vitam vitæ, & sanguinem sanguini reddere, immò (quod audacèter generosèque pronuntiat Ludovicus Blofius) *pro illo non solum temporales hujus vitæ afflictiones, sed æterna inferni tormenta tolerare, parati simus*: quantulum id erit, si vel omnem vitam in summi illius divini amoris & gratiæ recordatione ponamus; aut omne etiam

De Spir.
tit. c. 6.

vitz

vite momentum (cum nullum adeo momentum sit, quo non fructum aliquem passionis Christi capimus) ei recolendæ atque colendæ dedicemus?

Quapropter & S. Isaias, cum victoriarum Salvatoris, ipsius nimirum sanguine ac morte partarum, meminisset; eumq; jam sibi proposuisset velut triumphantem, formosum in stolâ carnis suæ, & tinctis vestibus de malorum nostrorum torculari; continuo in grati animi dulces sensus erumpens: *Miserationum Domini, inquit, recordabor, laudem Domini super omnibus quæ reddidit nobis Dominus.* Ad quæ quodammodo alludens S. Bernardus, de ipsa agens amarissima Domini sui passione: *Memoriam (ait) abundantie suavitatis Sermonum, eruclabo quamdiu vixero. In æternum non obliviscar in Cant. miserationes istas, quia in ipsis vivificatus sum, &c.*

Accedit, quod ipse dulcissimus Redemptor noster, (quod alio in loco paulò amplius confirmabitur) nostri memoriam, studium, curam, nullo unquam momento deposuit; sed tum in omni vita, tum in ipsa etiam pressurâ tormentorum suorum, & (ut ita dicam) sub ipso ictu mortis positus, nostri amantissimè meminit, deq; nostra salute sollicitus, pretium divini sui sanguinis mortemq; suam æterno Patri pro unoquoque nostrum, etiam nominatim, obtulit. Unde est illa suavis & fortis ad passionis Christi gratam memoriam Abbatis Bloisij adhortatio: *Memor sis, oro, eorum quæ Spec. Spirit. c. 10. dulcis IESVS (qui est DEVS & Dominus & pater & frater tuus) pro te fecit, eiq; devoto corde gratias age. Ipse factus est homo pro te. Ipse semper & ubique tui recordabatur, teq; ante mentis suæ oculos habebat, faciens & tolerans libentissimè omnia pro tua salute.*

Sic ille.

